

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VII. Misera imperitae plebis stultitia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

prætereo Mansfeldianos, Heshusianos, Lopsenses, Macedonianos, de quibus Hosius in Anti Brentio, & alij: qui omnes ad reformandam Ecclesiã se natos dicunt. Quamvis autem plerique harum sectarum, quas in præcedentibus capitibus enumeravi, Auctores in suo, ve ita dicam, fumario suffocati sint, non paucos tamen successores reliquerunt, qui populis Septemtrionalibus opinionum suarum fumos vendiderunt: quorum memoria æterna potius obliuione obliteranda, quam nostris scriptis posteris tradenda est. Quamvis horum quoque memoriam non aliter, quam Perilli taurum conseruari operæ precium videtur, vt quoties eorum nomen vsurpatur, toties maledictiones & execrationes in auctorum capita iaciantur.

VII. Ab his miseri & vecordes homines excaerati, iam hunc iam aliorum nouorum istorum vatum sectabantur. Vidistis supra eos qui montes Apocellanos, ductu Prophetæ sui, conscenderunt, vt inde ad cœlum ascenderent: hic nouum audi prophetam, Lutheri discipulum, certum diem extremi iudicio & cœlorum apertioni constituentem; de quo Hanardus Camerius scribit. (a) Hic Michael Stifelius Arithmeticæ aliquantum gnarus fuit: qui vidente fere atque audiente Luthero in pago VVitebergæ vicino, Holsdorff dicto, auditibus suis, ad quos docendos à Luthero fuerat appositus, persuasit, 11. die Octob. A. M D XXXIII. Mundi fore finem. Hac fama diuulgata, plerique in Saxonia & Misnia relicta agricultura, & omni negotiorum cura abiecta, totos se orationibus dederunt. Forte illo ipso die post horam decimam, quã ille vltimam cõstituerat, atrox tẽpestas exorta, vaticinio fidem pãne fecit: cuius tamẽ vanitatẽ cœlum non multo post rursus serenatum & multo magis quam antea sudum, prærefecit. Tũ Stifelius vates captiuus VVitebergam abductus, sed Lutheri opera liberatus, & ad Ecclesiam suam fuit remissus. Hac dere elegantes existant Poetæ cuiusdam versus, quos hoc loco apponere visum est.

*Ehsus Fauste (precor) nunc, quod me perdidit audi.
Est in Saxonia, quæ me nutritiit alumnus,
Patria, de lignis Holsdorffia dicta vocatur.
Hac cum susciperet falsis de vaticinijs vnum,
Se simul & miseros nos perdidit ipsa colonos
Funditus: & miserè stricto velut ense peremit.
Namque Michaelem quendam pro vate recepit
Nominè Stifelium, socium comitemq; Lutheri,*

*Cum coleret monachos, & cum turbaret eosdem.
Is se sacra putans mysteria scire deorum,
Quadrati numeri secum ratione putata,
Dixit in hoc ipso, quem nos memorauimus anno.
Quid foret Octobris decimam lux circiter horam
Tertia supremi perituri terminus aui.
Credita sub tanto res tanquam veræ magistro,
Agricolæ ruri, sed & intra mania ciues
Luminibus claris obducta nubes fessellit.
Quem non deciperet credebar idipso Lutherus
Vaticinatus, subscribere atq; Melanchthon.
Hi qui Misniacam subigebant vomere terram,
Et qui Saxonici cultores raris eramus:
Incultos agros, incultaq; tecta domorum,
Et patiebamur sine frugibus arua perire,
Hoc satis esse rati, si tantum venter haberet,
Quantum sufficeret dictas ad temporis horas.
Nos igitur socij, summis pro viribus omnes
Pergræcabamur sic, vt nihil esset in are,
Nil idem pecoris, cum tempora dicta venirent.
Cum tamen ille dies Octobris tertius esset,
Conueniunt omnes, quarum stultissimus ipse
Consistit, medius faustusq; precatur, & orat:
Agricolis etiam frustra metuentibus, inquit
Stifelius clamans: surgendi tempus adesse,
Supremum que diem nostra venisse salutis.
Nam quo quisque modo vestitus siaret ibidem,
Hoc debere statim cœlo super æthera ferri.
At cum iudicij iam dudum tempus abisset
Vt dubitans se cum præfagia falsa putaret,
Fortuita quidam veniens ab origine ventus,
Eludit subito mendacem turbine vatem,
Qui simul ac perijt, nos panè periuimus vnã,
Quod non adfuerit iudex cum turbine Christus.
Nam propter pecudes, propter bona perditã, in cœlis
Grata dies nobis toties promissa fuisse.
Ergo Stifelium manibus post terga reuinctis
Atq; manus pedibus per murua vincula nexis,
In curru positum nunc huc raptaamus, & illuc,
Donec ad eximiam fessi deuenimus urbem,
Candida qua niuis sortitur nomina montis.
Hic nos iudicio damnandum sestimus æquo,
Parua petitori magno solatia damno.
Sed frustra petimus, frustra culpamus iniquum,
Frustra carceribus clausum detrudimus hostem:
Quo duce communis sortis fortuna perisset:
Nam (quia de corio fuit ipse Lutherus eodem,
E quo Stifelio factum dedit ocrea nomen)
De manibus nostris, & certa morte redemptum
Excellentis magica turpissimus arte Lutherus
Stifelium*

Stifelium nota præfectum reddidit adi.
 Nos vero miseros, miseros nos ille reliquit
 Elusos misere; quorum pars rabe periiuit:
 Pars sua crudeli confodit pectora ferro.
 Pars quorum numerum fugiens mæstissimus auxi,
 Diuersas adijt patrijs à sedibus oras.
 O utinam vero contingeret in finis ordo,
 In quo sexusij mihi pondera ferre liceret.

Alius quidam recordiâ Stifelio nihil cedens, è nostra schola egressus, (a) Ioannes Campanus nomine, in Cluienti ditione populo similibus deliramentis illustr. Omnes vero hi, quos in hæresis hoc theatro diuerso habitu à nobis productos vidisti, quamuis ipse Orcus nihil euomere potuisset execrabilius, impijs suis erroribus Sacram Scripturam prætexebant, hanc cynosuram suam & regulam esse iactabant; nec quidquam in ore ipsorum erat frequentius quam Euangelium: à quo etiam, more omnium hæreticorum superbum sibi, ad Catholicis insultandum sumentes titulum, EVANGELICI appellari voluerunt. Et hunc quidem titulum non Lutherani tantum, sed & Zuingliani, Caluinistæ, Anabaptistæ, & alij omnes ex æquo sibi vendicant.

VIII. Horum vnus equestris ordinis, solus facere tentauit quod ipse diabolus tentare vix ausit. Contra enim quam alij fecerant, Sacram Scripturam penitus abolere conatus est, Lycurgi credo, exemplo, qui leges suas scripto consignari noluit. Hanc enim omnium controuersarum, & litium aiebat esse subiectum. Gaspar Schvvenckfeld ei nomen fuit, quem Lutherus per ludibrium Stinckfeld appellare solebat. Licet vero doctrina huius hominis omnium fere reliquorum dogmatis aduersaretur, non paucos tamen nacta fuit sectatores. Fuit vero Schvvenckfeld natione Silesius, nobili loconatus, disertus admodum, qui sectam quandam inter Romanum Antichristum & Lutherum hæresarcham, vt VVigandus scribit, & ipse in libro *De triplice vita* fateatur, inter mediam eudere instituit; petitis ex Apocalypsi præcipue argumentis vel deliramentis potius, & in omnibus non literali, sed mystico seu spiritali quæsito sensu. Inter alios ipsius sectatores quos eloquentia & doctrina sibi adiunxerat, fuit Sigismundus quidam Pastor Lignicensis, qui vnâ cum Schvvenckeldio Silesiæ populos multis erroribus implicauit. A Friderico Palatino Comite eiectus Schvvenckfeldius in Saxoniam abiit, vbi cum Luthero de aliquor Fidei

articulis disputauit, persuaderi tamen non potuit, vt ad Lutheranam Ecclesiam, cum qua diuortium fecerat, rediret. E Saxonia Augustam Vindelicorum, atque inde Vlmam & Argentoratum peruenit, nouam suam religionem, totam spiritualem, & nihil carnale, vti dicebat, redolentem, vbique disseminans, ac plures passim tam eloquẽtia quam externa vitæ sanctitate siquidem in se ipsum valde fuit rigidus, & hominum iudicio agebat vitam valde alienam à vitijs, quæ apud Lutheranos vigeabant, à quibus suos strenue auocabat, & priuatim in domibus habens conciones ad se alliciebat. Suos sectatores *Confessores gloria Christi* appellari voluit. Lutherus vero hunc hominem acerbè oderat & quamuis, ex Lutheri scriptis dogma de Deificatione Christi hominis hausisse se profiteretur, nihilominus tam ipse quam omnes cum ipso sentientes in Conuentu Anno MDXXXVII. Smalcaldiæ habito, hæreseos fuerunt condemnati. Eius de Cœna Domini sententiæ suæ Explicationi VVolfgangus Capito magni nominis Prædicans applaudit, præfatione libris eius præfixa.

Præcipua erratici huius Equitis dogmata fuerunt: (b) Ad salutem consequendam nec lege nec scriptura opus esse: oportere hominem diuina inspiratione doceri, & Dei opera in magno huius Vniuersi libro proposita contemplari, atque ex eis Dei cognitionem haurire. Scripturam S. meram esse creaturam & occidentem literam: Iesum Christum non contineri sub littera; sed diuino spiritu, qui se hominibus communicet, cognoscendum esse. Ad hæc probanda, S. Scripturæ utebatur testimonijs (c) Ac primo, *annon*, inquit, *apud S. Mattheum ipse Saluator dicit, Nos vnum tantum magistrum in cœlis habere, neque alium esse qui docere nos possit aut debeat? Et apud S. Ioannem, solus Christus Verbum esse dicitur. Et D. Paulus, Littera, inquit, occidit: spiritus autem viuificat &c.* Hic vero mi Lector vide quæso, quam turpiter homines S. Scripturam abutantur, & insignem hominis improbitatem, Scripturam ipsa Scriptura impugnare atque euertere conantur! vt legere est in libris ab ipso editis. *De abusu Euangelij, & De Verbo Dei.* Simili ratione Ambro-

B b
 sius,

a Lindanus lib. 1. cap. 9. de fug. Ido. b Vid. Confess. Mansfeld. & Lauren. Hartenr. Illyr. in Præf. super Epistola Postelli. Vlenberg. Vir. Luth. cap. 32. n. 2. Schüsselb. in Casal. Hæret. de Schvvenck. Curas in Chron. Silesia Anatom. Eccl. Catholica Tract. 1. c. Esa. 18. 1ere. 29. 1. Thessal. 2. 2. Per. 1. &c.